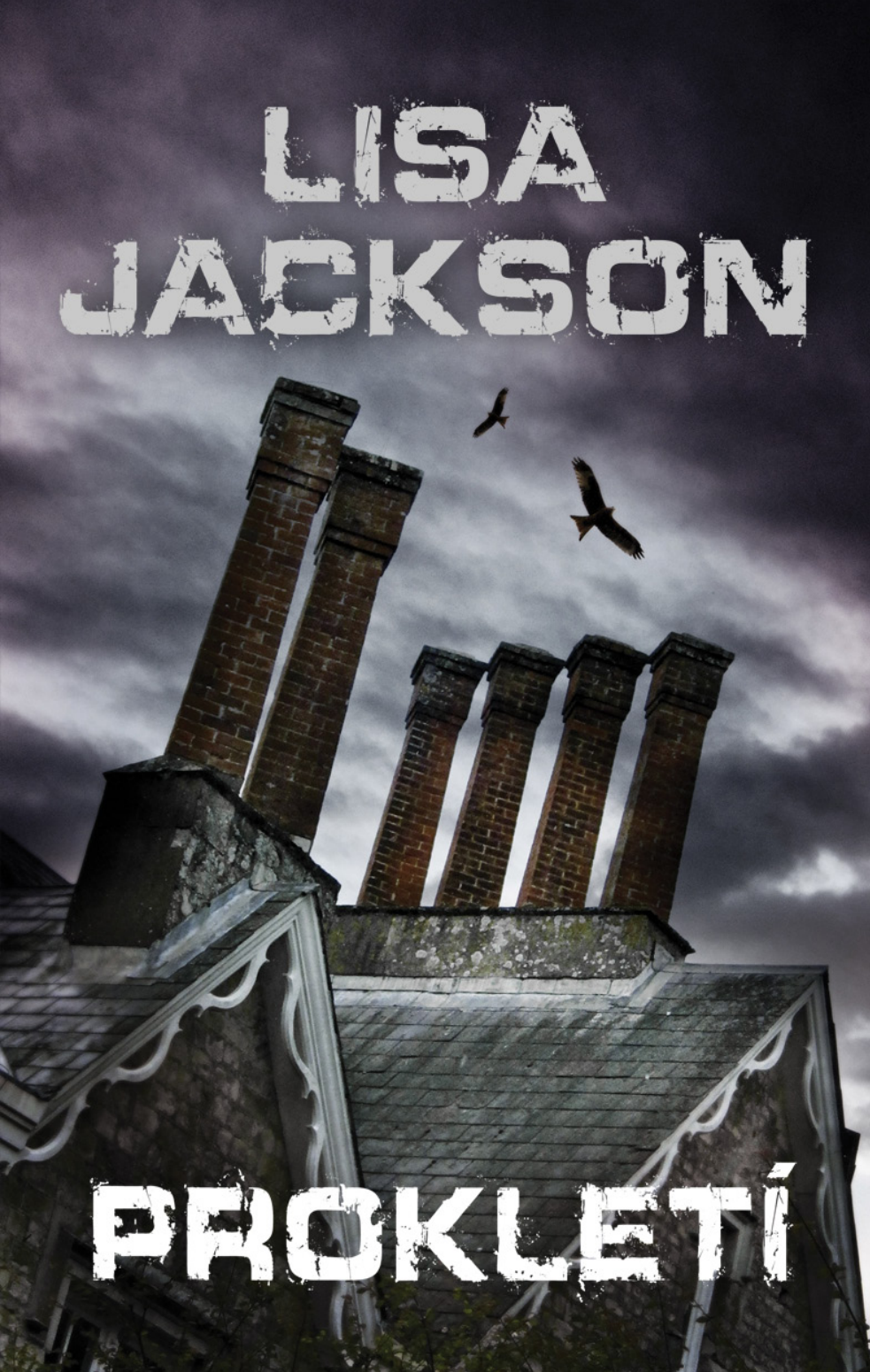

LISA
JACKSON

PROKLETÍ

LISA JACKSON PROKLETÍ

2015

Copyright © 2014 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2015 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu CLOSE TO HOME,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2014,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2015

ISBN 978-80-7498-078-7

PROLOG

31. října 1924, sídlo Modrý páv

Pomoc! Otče náš, jenž jsi na nebesích, prosím!

Angelice bušilo srdce, v žilách jí tepala krev zároveň se strachem; hnala se bosá po širokém schodišti. Musí najít způsob, jak zachránit sebe a své děti. Pro lásku Boží, musí je zachránit.

Jednou rukou překotně nadzvedla otrhaný lem svých širokých sukní, ucouraných a zelených od trávy, mokré nohy měla celé od bláta.

A od spermatu.

Důkaz, že ji ten netvor znásilnil.

Při tom pomyšlení se jí zvedl žaludek, ale běžela vzhůru, stále vzhůru. Dole vedle salonu starodávné babiččiny hodiny odtikávaly vteřiny Angeličina života. Sevřela rukou naleštěné zábradlí a vzepřela se, aby byla rychlejší, proběhla prvním paterem stále ještě zalitým světlem lampy, po dlouhém koberci nataženém přes celou chodbu i po schodišti do vyšších pater tohoto zrůdného sídla. Domova, na nějž kdysi byla tak pyšná.

Blázne!

LISA JACKSON

Utíkej! Utíkej! Utíkej!

Nedopust, aby tě znovu chytil!

Odlákej ho pryč od dětí.

Chvíli prudce oddechovala, páliło ji na plicích, měla pocit, že jí celé tělo těžkne, šněrovačka korzetu se jí napínala. Doběhla na podestu. Měla dojem, že dole slyší těžké kroky.

Některé z dětí?

Nebo on?

Bože!

Po zádech se jí řinul pot. Šplhala do druhého patra, lapala po dechu a náhle se otočila do ztemnělé chodby. Hlavou se jí míhaly představy dětí – nevinátek.

Pomoz jim! Mon Dieu, prosím...POMOZ MI!

Má-li zemřít, dobře, ale ne její maličcí! Oči se jí zalily slzami, když pomyslela na rozkošnou Monique a boubelatého malého Jacquese a na ostatní, starší, a přesto také trpící. Silná Ruth, miloučká Helen a Louis se smutnýma očima... Sevřelo se jí hrdlo. Toto všechno je její vina a trpět budou nevinní, kteří kvůli ní zhynou příšernou smrtí.

Kvůli ní. Ženě, která přísahala, že je ochrání.

Pohlédla dolů na bláznivé zákruty schodiště, do stínů pod sebou. Odpočívadlo v každém patře mihotavě ozařovala strašidelným svitem petrolejová lampa a z temnoty na schodech mezi nimi jí tuhla krev v žilách.

Teď však nesmí podlehnout strachu. Ještě ne.

Tak pojď, ty zrůdo! Poběž za mnou. Nech ty malé být! Už když jí ta myšlenka bleskla hlavou, bylo jí jasné, že určitě ne-nechá. To věděla zcela přesně. To není jeho způsob. Cožpak sama neměla jizvy, které dokazovaly, jak krutý umí být? Muž, kterého kdysi milovala...

Slyšela, jak zaskřípěly vchodové dveře, a vzápětí se s ohlušujícím prasknutím zabouchly. Až se jí zastavilo srdce. Málem zakopla o sukně. Zaplavil ji strach. *Zůstaň v klidu. Dokážeš ho obelstít. Musíš. Ach... Bože...*

Těžké boty hlasitě dusaly po dřevěné podlaze v chodbě a brzy zaduněly na prvním schodu.

Naskočila jí husí kůže a bolestivě se kousla do rtu.

Už jde. *Le monstre hideux.*

Přesně tak, jak čekala.

Sevřela v dlani stříbrný křížek, který nosila na řetízku kolem krku, a odvážíla se pohlédnout přes zábradlí. Jeho hrozný stín, obrovský, prodloužený až do stropu, se jako přízrak pohyboval nezadržitelně vpřed. Così držel v ruce. Vzápětí v tom tvaru rozeznala sekeru.

Stačilo pomýšlení, jak se rozmáchne těžkým ostrím, a sevřely se jí útroby. Jeho záměr zabít ji byl až příliš zjevný. Jakou má šanci proti jeho kruté převaze?

Příliš pozdě si uvědomila, že měla běžet do stáje. Ten nápad předtím zavrhl, protože jí nezbývalo dost času, aby na své kobylce odjela do pět mil vzdáleného města, v mlze a dešti po blátivé cestě, přes louky či lesem. Nemohla se nikak dostat do osvětlených ulic Stewart's Crossing lemovaných plynovými lampami. A i kdyby do městečka dojela, jak by asi přesvědčila šerifa, že dočista nezešílela, a ještě se pak stačila vrátit, aby je všechny zachránila? Nemožné. Bez rozmýšlení tudíž proběhla domem a teď litovala, že se neuchýlila do stáje. Nebyli tam jen koně, ale v přilehlé kůlně bylo uloženo i rozličné náradí. Kosy, kladiwa a také sekery.

Vyčkávala.

Její jedinou nadějí bylo, že kdyby ji pronásledoval až na

střechu, poskytl by jí to určitou šanci... Jistě, hodně mizivou, ale měla by přinejmenším určitou příležitost připravit na něj past. Tak, aby se karty obrátily. Pokud nemůže spasit sebe, aspoň toho zloducha vezme s sebou.

A co to dítě? Můžeš obětovat i nový, nenarozený život?

V očích ji pálily slzy.

Znovu pohlédla přes zábradlí točitého schodiště a všimla si stínu; nepohyboval se v prvním patře, už stoupal do druhého.

TED!

Naklonila se dolů a zakřičela z plných plic: „Utíkejte!“

„Cože? K čertu!“ zavrčel a zlostně na ni pohlédl. Oči nad hustým vousem se mu zablýskly zlověstnou modří.

„Ruth! Helen!“ volala zoufale v naději, že se jí podaří děti varovat. „Popadněte maličké a utíkejte co nejrychleji pryč!“

„Nikdy neutečou,“ promluvil varovně a rty mu zkřivil škodolibý škleb. Ano, ty rty, které kdysi s takovou vášní líbala. Jak mohla být tak hloupá? Znovu se rozesmál a jí do nosu pronikl nakyslý pach alkoholu. Už je tak blízko!

Prudce se otočila a jako blesk se rozběhla ke schůdkům na konci chodby, vedoucím na půdu. Dveře byly jako vždy zavřené.

„Poběhlice!“ křikl za ní. „Zatracená děvko! Vrať se sem!“

Nikdy!

Vyslala tichou modlitbu za milované, nevinné dušičky svých dětí.

Otče náš, jenž jsi na nebesích...

Hodiny dole na chodbě začaly odbíjet a údery, které se rozléhaly celým domem, odpočítávaly čas.

Posvěť se jméno tvé...

Jeho kroky zrychlily a ona sáhla do kapsy širokých sukní pro klíč. Potmě se neobratně potýkala s obrovským kovovým kruhem s klíči, slyšitelně se rozklínal a ona se zoufale snažila najít ten správný ke dveřím na půdu.

Rychle!

Tepalo jí v hlavě, prsty měla zvlhlé potem, klíče cinkaly. Svazek jí vypadl z rukou, ale ona ho bleskurychle zvedla.

Přijď království tvé.

Buď vůle tvá,

jako v nebi, tak i na zemi.

Hodiny dál odbíjely a krom jejich známého zvuku k ní doléhal i ten těžký odhodlaný krok, ohlašující jeho brzký příchod.

Sevěřelo se jí srdce. Na zlomek vteřiny zatajila dech. Zkusila další klíč.

Nic!

„Myslíš, že mi utečeš?“ zařval a slova se rozléhala ozvěnou pod stropními trámy a pronikala jí do duše jako mrazivý chlad. „Skutečně si myslíš, že se odsud dostaneš pryč?“ Jeho smích měl obscénní tón.

Strach jí sevřel hrdlo.

Roztřesenou rukou vrazila do zámku další klíč a v zoufalém spěchu jím otočila. Ohlédla se a její obavy se naplnily. Už byl zde a nyní se usmíval, kráčel pomalu, nespěchal, vychutnával si ty poslední minuty před tím, než jí naposled ublíží.

Cvak!

Zámek povolil!

Rychle se opřela ramenem do dveří na půdu a rozrazilila je.

Jen ať si přijde!

Ona je přece chytrá žena – a rozhodně není ještě mrtvá.

Prozatím.

Se špetkou štěstí se jí nějakým způsobem podaří zachránit alespoň děti, když už ne sebe. Vzduch byl vlhký a zatuchlý, do nosu jí stoupal prach. Zabouchla za sebou dveře, otočila klíčem a škrábala se po úzkých schůdcích ve vše pohlcující temnotě.

Zaslechla jednoznačné pištění netopýra a pak závan vyplašených křídel, ale při běhu přes půdu ho téměř ani nevníkala.

Mysli, Angelique, myslí. Nedovol mu, aby tě zastrašil! Horečně uvažovala, přebíhala bosýma nohama po studené podlaze. Tohle je její poslední šance k vyrovnání sil, vzít si nějakou zbraň na obranu. Mnoho času nezbývá. Z posledního úzkého točitého schodiště do malé skleněné kupole přímo letěla.

Děšť bičoval okna prosklené místnůstky, a ona se třesoucími se prsty horečně snažila odsunout zástrčku na dveřích. *Prosím, prosím, prosím!* Zástrčka bez větší námahy povolila, jenže dvířka na úzkou střešní terasu se vzpříčila, dřevěný rám zřejmě vlhkostí nabobtnal a bránil otevření.

Zaťala zuby a zkusila to znovu, vrazila do dveří ramenem, ale cítila, že je vlhké dřevo nepoddajné. Teprve po chvíli se jí podařilo dveře konečně uvolnit. Už byl zase o něco blíž. Slyšela ho, jak cloumá klikou dole pod schůdky na půdu.

Ne!

Zoufale se vrhla celou svou vahou proti dveřím, ty se konečně rozlétly a do ní se vzápětí opřel vyjící vítr, se sykotem zadul dovnitř a přehlušoval dunění divokých proudů řeky hluboko dole.

Z nebe se lil mrazivě ledový déšť, měsíc zakrývaly mraky,

ale ona se nezastavila, aby se podívala, jen se rychle vrátila na půdu. Kdyby ho nějak mohla vylákat na střechu a zamknout za ním, byl by v pasti.

Až na to, že má sekeru. Bez problémů dveře rozštípe a dostane se zpátky.

Zatraceně!

Prásk! Buch!

Třísky jen litaly, dveře z druhého patra povolily a nakonec hlasitě zaduněly, jak dopadly na zeď.

Musela se kousnout do rtu, aby nezaječela.

Nehlučně ustoupila hlouběji do temnoty severního křídla. Po celou dobu tápala chladným prostorem jako slepec.

Schůdky na půdu pod jeho vahou zasténaly. Dával si na čas. Buď proto, že se bál útoku, nebo proto, že si vychutnával každický okamžik svého lovu.

Spěšně se pokřižovala a silou vůle stiskla rty, aby neslyšel její vyděšený dech. *Uklidni se. Dokážeš ho přechytračit. Je to hlupák. Hlavně neztratit rozvahu.*

Pomaličku couvala, prsty tápala po dřevěných stěnách a holých trámech, pod nehty se jí zarývaly třísky, bolestivě si kousala ret, aby nevydala ani hlásku, přestože se občas škrábala o hřebíky vyčnívající ze střešních tašek.

Hlavně, ať tě neslyší.

Přikrčila se, udělala krok zpět, šlápla do ledové louže pod místem, kudy zatékalo, ruce natažené před sebe. Hledala něco – cokoli –, čím by se mohla bránit, ale nenahmatala vůbec nic.

Už ho cítila, do nosu jí pronikl pach alkoholu. Klekla si a bleskurychle osahávala podlahu a bedny, které na ní stály. Nahmatala starý rám obrazu, kufr, zapomenutý košíček na

šití a plesnivé krabice, avšak nic tvrdého ani ostrého, dokonce ani pitomý kámen! Poslepu tápala kolem sebe a modlila se, ať najde nějakou zbraň, anebo štit.

Něco tady být *musí*! Třeba střípek skla. Hřebík. Ramínko. Stará žehlička. Cokoli!

Buch!

Krovy se otráslly.

„Do hajzlu!“ zavrčel, jako by se uhodil do hlavy o nízký trám. Zůstala stát jako socha, nehnula jediným svaem.

S námahou polkla. Pořád se choulila kousek ode dveří a v širokém kruhu kolem svých sukní přejížděla dlaněmi po zemi. Najednou letmo zavadila o studený kov, nějakou tyč. Srdce jí zaplesalo. Možná zapomenutý pohrabáč z krbu nebo... ne! Svícen! Téměř vykřikla překvapením – a úlevou.

„Kde jsi?“ promluvil tiše. Vemlouvavě. „Vylez, vylez ven, ať jsi kdekoli.“

Obemkla studený kov prsty. Sice to nebyla bůhvíjak dobrá zbraň, ve srovnání se sekerou, ale byla tvrdá a těžká. Držela svícen na zúženém konci, aby se s ním mohla rozmáchnout a uhodit ho podstavcem dost tvrdým na to, aby mu rozrazil lebku. Slyšela ho, jak se pohybuje směrem ke schůdkům do kupole. *Prosím*, pomyslela si. Jistěže ho dokáže zamknout na střeše! A potom seběhne dolů, popadne děti a nechá ho tam, zatímco odjedou vozem do města.

Spíše ho vycítila, než uviděla. Vykročil na poslední krátký úsek schůdků přes kupoli na úzkou střešní terasu. Téměř se neodvažovala nadechnout.

Jenže on zaváhal. Jako by vycítil její úskok.

Ne! Ne! Ne! Jdi ven. Jen ještě kousek. Prosím. Stačí tři-čtyři kroky ven na střechu.

Jenomže on se otočil. Slyšela, jak se dveře na střechu zabouchly, ucítila, jak se zachvěla prkna podlahy, když znovu vykročil do tmy podkroví.

„Angelique?“ zvolal vábivým hlasem, který přehlušil vítr svištící kolem skleněné kupole. „Já vím, že jsi tady. Vylez přece! Nemůžeš uniknout.“

Svíralo se jí srdce. Věděla, že existuje jediný jistý způsob, jak ho na střechu vylákat. Musí použít sama sebe jako návnadu.

Napínala uši a slyšela jeho kroky, jak se díkybohu vzdalují. Šel na opačný konec půdy. Vytáhla svícen z místa, kde byl zasunutý, vyskočila, a znovu vyběhla příkré točité schůdky pod kupolí.

Tentokrát se dveře otevřely snadno.

Vypotácela se ven, zakopla o sukně a málem upustila svou zbraň, protože po hladké ploché terase uklouzla. Vyjící vítr jí rval vlasy, déšť ji bičoval do obličeje. Ale tady měla alespoň šanci.

Hluboko dole vířila řeka Columbia, rychlým proudem plynula na západ, jako divoká tmavá stuha protínala široký kaňon, nad nímž byl vystavěn tento velkolepý dům. Kdysi její pýcha a radost. Nyní vězení.

Ve své naivitě pojmenovala impozantní stavbu Modrý páv podle ptáků, které tolik milovala, avšak nyní sídlo představovalo pouze smrtelnou past, tyčící se vysoko nad zpěnými vodami. Její milovaní ptáci již zhynuli jeho rukou. Zrovna dnes odpoledne narazila na mrtvé tělo jednoho z nich, kterému kdysi dala jméno Royal; jeho lesklá, jakoby safírová pírka byla zbrocena krví, z hrudi mu vyčníval šíp.

Jenže teď nesmí uvažovat o té nesmyslné oběti... ne, když jsou v sázce životy jejích dětí.

Zvedla se a cíhala u dveří. Měla v plánu ho tady nahoře zamknout a s dětmi utéct.

To nestačí. Musíš ten dům zapálit. Uvěznit ho na střeše a dům pod ním nechat shořet na uhel. K čemu je ti vůbec tohle ohavné vězení?

„Otče, odpusť mi!“ zašeptala a zvedla vysoko nad hlavu svícen, právě když se v nízkých dveřích objevilo jeho temeno. Nerozmýšlela se. Vložila do úderu veškerou sílu a praštila ho.

Praaask!

Roztránila mu lícní kost. Maličko zavrával a zavyl jako raněný vlk.

Znovu se rozpráhla, ale on uhnul a svícen mu sjel po rameni.

Popadl svícen, vytrhl ho z jejích mokrých dlaní a vpadl na střechu.

Když se napřáhl, couvla. V jedné ruce měl sekeru, ve druhé ten zatracený svícen. „Děvko!“ překřičel vítr a přistupoval k ní s nekonečnou trpělivostí vraha, který ví, že svou kořist dostal do pasti. „Myslelas, že mi něco uděláš? Že mě zabiješ?“ zavrčel a přimhouřil oči, jako by nedokázal uvěřit, že v sobě našla odvahu postavit se mu.

„Maman?“ ozval se přes sykot blesku vyděšený hlásek a Angelique zalétla pohledem ke dveřím, kde se chvěla její desetiletá Helen a schovávala se před deštěm pod stříškou nade dveřmi. „Co je...?“ Ubohá maličká Helen obrátila pohled k tomu netvorovi. „Ne, počkej!“

„Vrať se dolů, Helen!“ přikázala Angelique.

„Ale Maman...“

„Honem, běž!“ Angelique se na zlomek vteřiny podívala přímo do vyděšených očí své holčičky. „A zamkni dveře.“

„Ne!“ Teď se k Helen otočil on. „Nic nezamykej!“

Angelique byla zoufalá. „Uteč! Hned!“ Vrhla se vpřed, narazila do něj a švihla rukou, poškrábala mu obličej a sápala se po sekeře.

„Děvko!“

Helen kdesi za ní zaječela.

Blesklo se ostří sekery.

Na mokrých dlaždicích mu však uklouzly nohy.

„Utíkej!“ vřískla Angelique na Helen, když začal padat. Vší silou prudce vykopla a trefila se mu kolenem přímo do rozkroku, až zavyl, zavrával a sekera upadla do temnoty.

Hrozivě zařval, sevřel jí mozolnatou rukou krk, ale ona znovu prudce kopla.

Oba se pomalu nakláněli, váhali, hleděli jeden druhému do očí. Pak se převážili a padali do hlubin černé noci.

1. k a p i t o l a

15. října 2014, sídlo Modrý páv

„Panebože, mami, ty si snad děláš srandu!“ zaúpěla ze sedadla spolujezdce Jade, zatímco Sarah projížděla svým fordem po kdysi vyštěrkované příjezdové cestě.

„Nedělám,“ opáčila Sarah. „Což dobře víš.“ Silnička se klikatila mezi vysokým porostem borovic, jedlí a cedrů, ve vyjetých kolejších s rozbujelým plevem zely díry, jež se po nedávném dešti navíc proměnily v hluboké louže.

„Snad si skutečně nemyslíš, že tu můžeme bydlet!“ Sedmnáctiletá Jade neskrývala svoje zděšení, protože už mezi stromy občas zahlédla ten obrovský dům. Jako obvykle se neobávala dát průchod svým názorům.

„Máma to myslí vážně,“ ozvala se zezadu Gracie, vmáčkнутá mezi hromady příkrývek, peřin, spacích pytlů a ložního prádla, které stěhovaly z Vancouveru. „Vždyť nám to říkala.“

Jade se ohlédla na sestru. „Já vím. Jenže je to horší, než jsem si myslela.“

„To snad ani není možné,“ ucedila Gracie.

„Nikdo se tě na nic neptal!“

Sarah jen pevněji stiskla volant. Už si vyslechla spoustu řečí na téma, jak ničí dcerám život, když se rozhodla sbalit všem kufry a vrátit se do svého rodiště, malého městečka, kde strávila dětství. Podle vyjádření svých dcer je nejhorší matka pod sluncem. Mnohokrát tu padlo slovo „nenávist“ – v souvislosti s ní, se stěhováním a vůbec s jejich hrozným životem.

Být rozvedená matka není nic pro slabochy, to usoudila už dávno. No a co? Její dcery se na ni pořád ještě zlobí. Smůla. Sarah ale potřebuje nový začátek.

A ačkoli to Jade a Gracie zatím nevěděly, potřebovaly ho také.

„Připadá mi to tady, jako bychom se nacházely v jiné sluneční soustavě,“ ušklíbla se Jade, když vyjely z hustého lesíka na široké prostranství bez stromů, vysoko nad řekou Columbia.

Gracie se k sestře přidala: „Za devatero horami, devatero řekami...“

„No tak, přestaňte. Není to zase *tak* špatné,“ okřikla je Sarah. Její dcery strávily většinu svého života ve washingtonském Vancouveru, a naproti přes řeku měly Portland a stát Oregon. Městský život jim byl vlastní. Tady ve Stewart's Crossing bude všechno jiné a ještě víc se bude od jejich městského bydlení lišit jejich nový domov – sídlo Modrý páv, kde Sarah prožila dětství.

Obrovská masivní dvoupatrová stavba z kamene a cedrového dřeva byla posazena na vysokém srázu nad širokým korytem řeky Columbia. Typický viktoriánský dům z přelomu devatenáctého a dvacátého století se špičatými věžičkami a komíny vypínajícími se k pochmurné šedé obloze měl

i skleněnou kupoli, z níž se vycházelo na úzkou střešní terasu, kterou nyní Sarah ze svého místa už jasně viděla. Na okamžik ji zamrazilo v zádech a pocítila panický strach, ale podařilo se jí ho potlačit.

„Pane... Bože...“ Jade jen otevřela pusku. Zírala na dům. „Vypadá jako vystřižený z *Addamsovy rodiny*.“

„Ukaž!“ Gracie si na zadním sedadle odepnula bezpečnostní pás a naklonila se, aby lépe viděla. „Má pravdu,“ souhlasila pro tentokrát Gracie se svou starší sestrou.

„Ale no tak,“ uklidňovala je Sarah, ale Jade se nemínila uklidnit ani náhodou. Kdysi velkolepý dům se širokou střechou nad vchodem podepřenou sloupy a s drolícími se komíny místní tehdy označovali přízviskem „Klenot řeky Columbia“, ovšem nyní byl v ještě žalostnějším stavu, než si Sarah pamatovala.

„Jsi slepá? Tahleta barabizna je prostě průser!“ Jade zírala před sebe a pomalu kroutila hlavou, jako by nedokázala uvěřit hrůznému zvratu, k němuž právě v jejím životě došlo. Když přijely ke garáži, minuly další stavení, doslova zříceninu. „Mami, vážně! Tady bydlet *nemůžu*.“ Obrátila na Sarah vytrštěné oči se silně namalovanými řasami, jako by matka totálně přišla o rozum.

„Můžu, a taky budeme. Nakonec ano.“ Sarah prudce otočila volantem, aby auto obrátila do protisměru a zaparkovala u chodníčku vedoucího k hlavnímu vchodu. Ozdobná zrezivělá branka visela nakřivo, loubí se dávno zřítilo, růže lemující dlážděný chodníček měly dlouhé šlahouny a jejich květy se proměnily v plody. „Nejdřív se provizorně utáboříme tady v domě, než se dokončí rekonstrukce domku pro hosty, což bude patrně příští týden. V něm budeme bydlet

do ukončení oprav, ale to potrvá... spíš měsíce, možná celý rok.“

„...pro hosty... Panebože, myslíš *tohle*?“ Jade ukázala prstem s černě nalakovaným nehtem na menší domek na druhé straně dlážděného dvora, přímo naproti obrovskému sídlu. Domek pro hosty byl v podstatě ve stejném stavu jako sídlo samotné a všechny okolní hospodářské budovy. Na střechě chyběly tašky, okapy prorezly a většina spojů upadla nebo k sobě nedoléhala. Navíc byla spousta oken zatlučená prkny a těch pár, která zůstala, bylo popraskaných a zažloutlých.

„Kouzelné!“ vydechla znechuceně Jade. „Nemůžu se dočkat.“

„Myslela jsem si, že vám to bude připadat takhle,“ konstatovala Sarah s chabým úsměvem.

„Vtipné,“ rýpla si Jade.

„No tak. Vzmužte se. Hlavu vzhůru! Bude to jen na chvíli. Nakonec se definitivně přestěhujeme do domu, pokud ho neprodáme.“

Gracie si přisadila: „Měla bys ho prodat hned!“

„Není přece můj, zapomnělas? Patří ještě mým bratrům a sestrě. Všichni společně se potom musíme dohodnout, co s ním bude.“

„Nemá někdo zapalovač?“ prohodila téměř zvesela Jade. „Mohla bys ho zapálit a shrábnout pojistku.“

„Jak víš o...?“ Nicméně otázku nedopověděla, protože vypnula motor. Jade v sobě nedávno objevila náklonnost k morbidnostem a navíc už dávno sledovala snad každou detektivku nebo krimi reality show, které se vysílaly v televizi. V poslední době si zamilovala i rekonstrukce skutečných zločinů, v nichž druhořadí herci zosobňovali strašidelné vra-

hy a jim podobné. Zájmy Jade, které se zjevně shodovaly se zájmy jejího momentálního přítele, Sarah zneklidňovaly, ale snažila se kvůli nim dceru nekárat. V tomto případě méně znamenalo více.

„Měla bys prodat aspoň svůj podíl. Nech ho tetičce Dee Linn a strýčkům Joeovi a Jakeovi, ať si barák renovují sami,“ navrhla Jade. „Vypadni, dokud můžeš. Panebože, mami, to je naprosto šílené, že *jsme tady*. Nejenže ta barabizna vypadá, jako když vypadla z béčkového hororu, ale navíc je na totálně odlehklém místě.“

V tom se příliš nemýlila. Dům i okolní pozemky, které k němu patřily, byly vzdáleny sedm kilometrů od nejbližšího města, což byl zapadákov zvaný Stewart's Crossing, a výhled na sousední farmy zakrývaly porosty jedlí a cedrů. Sarah vypnula motor a pohlédla k řídce Willow, přirozené hranici mezi pozemky. Ten sousední už přes sto let patřil rodině Walshových. Na chvíli jí hlavou bleskla vzpomínka na Clintu, posledního z linie tohoto rodu, který podle Dee Linn a tety Marge stále na farmě bydlel. Přísně se však napomenula, že on *není* důvodem, proč vyvívěla na dcery takový nátlak, aby se odstěhovaly do jejího rodného domu u Stewart's Crossing.

„Co kdybys mě prostě odvezla zpátky a já si vyzvedla své auto?“ navrhla Jade, když Sarah udělala další otočku, aby zaparkovala u garáže.

„Tvoje honda bude ještě pár dní v servisu – slyšelasi Hala.“ Jadeino auto totiž nechali v městečku opravit – mělo dostat nové pneumatiky a dočkat se tolik potřebného seřízení brzd. Hal měl také v úmyslu zjistit, proč z auta uniká jakási kapalina.

„No jasně, Hal, mistr automechaniků!“ ohrnula Jade nos.

„Nejlepší ve městě,“ upozornila ji Sarah a hodila si klíčky do kabelky. „Jezdil k němu můj táta.“

„*Jediný* autoopravář ve městě. A dědeček je už dávno mrtvý, takže tady Hal působí snad sto let!“

Sarah se neubránila úsměvu. „Fajn. V tomhle jsi mě dostala. Ale od mé poslední návštěvy si to tam dost zmodernizoval. Má spoustu elektronického vybavení a taky pár nových automechaniků.“

K jejímu údivu Jade také zvedla koutky a Sarah vytanula na mysl Jade v mladším věku, když byla ještě nevinná holčička. Připadalo jí to jako včera. „A má hodně zákazníků.“

„Zřejmě je teď na auta nějaká špatná karma,“ přikývla Sarah. U Hala potkaly starší ženu s pejskem a dva muže. Všichni měli se svými vozidly potíže. Jejich skupinka dokonale zaplnila malou recepci autoservisu.

„Existuje vůbec něco jako dobrá karma pro auta?“ zeptala se Jade, ale vypadalo to, že na svůj osud rezignovala a smířila se s tím, že nějakou dobu zůstane bez svého miláčka na čtyřech kolech. Výborně.

Jade byla donedávna vynikající studentka. Měla vysoké IQ a o školu projevovala nadšený zájem. Ve spoustě předmětů byla napřed a málem by vystudovala za polovinu času. Jenže asi před rokem ji začali pro změnu zajímat kluci a známky se jí postupně horšily. Teď Jade vyznávala styl gotiček bez ohledu na to, že už byl možná trošku passé, a byla bláznivě zamilovaná do svého přítele, staršího než ona, který jen taktak dokončil střední školu, a zdálo se, že ho nezajímá vůbec nic krom hudby, marihuany a velmi pravděpodobně sexu. Byl to takový pseudointelektuál, odešel z vysoké školy a s rozkoší diskutoval o politice.

Jenže Jade se domnívala, že s Codym Russellem slunce vychází i zapadá.

Sarah si byla dost jistá, že tomu tak není.

„Tak sebou hněte, jdeme!“ vybídla dcery.

Jade se nemínila vzdát. Vytáhla z kabelky mobil. „Musím?“

„Jo.“

„Ta je teda hrozná,“ zašeptala Gracie. Ve dvanácti ještě o chlapce zájem neprojevovala a dávala pořád přednost spíše zvířatům, knihám a roztodivným paranormálním jevům. Opačné pohlaví ji tolik nepřitahovalo. Prozatím. Měla dar bujné fantazie a také byla pronikavě inteligentní. I ona byla vždycky krok před svými vrstevníky.

„Slyšela jsem to,“ ozvala se Jade a cosi kutila s mobilem.

„Fakt je to tady ale trochu strašidelné,“ připustila Gracie, a když na čelní sklo auta dopadly první kapky deště, naklonila se.

„To je slabé slovo!“ Jade se nemínila příliš ovládat. „A... kristepane, neříkej mi, že tady nemáme signál!“ Ve tváři se jí zračilo naprosté zděšení.

„Občas kolísá,“ přiznala Sarah.

„Ježíši, mami, co má tohle znamenat? Doba temna? Tady to je... *strašlivé*. Sídlo Modrý páv, to mě poser...“

„No tak!“ okřikla ji přísně Sarah. „Žádná sprostá slova. Pamatuješ na dohodu? Žádná.“

„Ale prokrista, mami...“

„Zase smlouváš?“ vyštěkla Sarah. „Právě jsem řekla ne.“

„Prima.“ Jade se prudce opřela a dodala o poznání klidněji: „No tak, mami! Přiznej si to. Modrý páv je pitomé jméno. Dokonce to zní trochu dvojsmyslně.“

„Kdes to vzala?“ ptala se přísně Sarah.

„Nikde, jen to říkám.“ Jade hodila telefon do kabelky.
„A Becky mi říkala, že v tom baráku straší.“

„Takže teď posloucháš Becky?“ Sarah ještě zatáhla ruční brzdu a chystala se otevřít dveře. Den se vyvíjel čím dál tím hůř. „Pokud si dobře pamatuju, nikdy ti nešla pod nos.“

„Jasně,“ vzdychla si teatrálně Jade. „Jen ti ale reprodukuju její slova.“ Becky byla sestřenice Jade a Gracie, dcera Dee Linn, starší sestry Sarah. „Jenže se nedá říct, že bych tady měla miliardy kámošek, ne?“

„Jasně. Chápu.“ Podle názoru Sarah se Becky nedalo věřit. Patřila k těm puberťáčkám, které milují drby, vždycky dokážou trochu rozvířit situaci a se škodolibou radostí způsobí nějaký menší problém – hlavně někomu jinému. Becky uměla nadělat pěknou paseku nejednomu člověku ze svého okolí. Přesně jako její matka. Není divu, že se Becky dozvěděla od Dee Linn povídačky o tom, jak sídlo Modrý páv obývají nějakí divní duchové. Tenhle typ nenápadných klepů točících se kolem domova, co se jen zlehka dotýkají jejího života, ale neničí ho, byl přesně podle modelu Dee Linn.

Gracie se ozvala: „Myslím, že dům vypadá celkem suprově. Strašidelně, ale suprově.“

Jade odfrkla. „Jak ty můžeš vědět, co je suprový?“

„Hele...“ vystartovala Sarah varovně po své starší ratolesti.

Gracie byla na jedovaté komentáře své sestry zvyklá, a tak vyrukovala se svou pasivně-agresivní kartou a chovala se, jako by vůbec nevnímala zlověstně ironický podtón sestřiny otázky. Změnila směr hovoru a stočila ho ke svému oblíbenému tématu. „Nemůžeme tady mít psa, mami?“ Než Sarah

stačila zareagovat, rychle dodala: „Říkalas, že bychom mohly. Vzpomínáš? Že až se sem nastěhujeme, poohlídáme se po psovi.“

„Podle mého jsem spíš říkala, že o tom popřemýšlím.“

„Jade má auto,“ namítla Gracie.

Jade se ozvala ještě pořád z předního sedadla: „To je něco jiného.“

„Ne, není.“ Gracie pak matce pomyslně otloukla o hlavu její vlastní slova: „Slib je slib. To přece vždycky říkáš.“ Gracie si matku klidně měřila a pomalu vystupovala ze zadních dveří. „Já vím.“ Jak mohla vůbec Sarah zapomenout na debatu, která se neustále opakovala od chvíle, kdy bylo její mladší dceři pět? Gracie byla blázen do všech zvířat a neustále žadočila, aby měli nějakého mazlíčka.

Jakmile se Gracie vzdálila z doslechu, obrátila se Sarah na Jade: „Nezabilo by tě, kdybys na sestru byla milejší.“

Jade na matku jen nevěřičně pohlédla a prohlásila: „Tohle bude teda voprz!“

„To bude záležet na tobě.“ Sarah už unavovaly neustálé hádky, které začaly v okamžiku, kdy před dvěma týdny dcerám oznámila svůj záměr ohledně stěhování. Musela čekat, dokud se nedořeší právnické záležitosti mezi realitní kanceláří a jejími sourozenci, a pak si najala stavební firmu, aby práce začaly dřív, než tu novinu sdělí dcerám. „Je to příležitost k novému začátku pro nás všechny.“

„Mně je to fuk. Jaký nový začátek? To je přece na tobě. Je tvůj. A možná její,“ dodala a kývla bradou k přednímu sklu auta.

Sarah se tím směrem podívala a viděla, jak Gracie prochází po chodníčku z popraskaných dlaždic, mezi nimiž už

prorůstají pampelišky a mech. Změť přerostlých růží s dlouhými šlahouny a neostříhanými květy svědčila o tom, jak dlouho byl dům neudržovaný. Arlene, matka Sarah, před lety o zahradu i sad pečovala téměř umanutě – ale to už je dávno. Sarah sledovala osamělou vránu, jak přelétla k třešni nedaleko domu pro hosty, mávla křídly, usedla na větev nataženou jako hnát kostlivce a v dešti jen rychle zatáhla hlavu.

„Ale no tak, Jade. Přestaň s tím už,“ povzddechla.

„Ty taky,“ obrátila Jade oči v sloup, odepnula si bezpečnostní pás, vytáhla mobil a začala psát textovou zprávu. „Z těch chytrých telefonů se poseru... teda podělám.“

„Opakuju: pozor na pusu.“ Sarah si strčila do kapsy klíče a snažila se opanovat, aby na dceru nevyjela. „Posbírej si své věci, Jade. Ať se ti to líbí, nebo ne, jsme doma.“

„Já *nemůžu* uvěřit, že tohle je můj život.“

„Prostě tomu věř.“ Sarah otevřela dveře a obešla auto, aby si zezadu vytáhla počítač a kufr.

Jistě, i ona měla o stěhování své pochybnosti. Měla v plánu pustit se do velkolepého projektu – zrekonstruovat dům do podoby jeho dávné elegance a krásy a pak ho prodat. Jenže její plán byl dost smělý, možná nerealizovatelný. Obrovitá stavba už v době, kdy zde Sarah se všemi svými sourozenci bydlela, postupně neopravitelně chátrala. Od otcovy smrti to začalo jít s domem doopravdy z kopce. Oprýskávala omítka a mnohá prkna fasády byla prohnílá. Široká vstupní veranda se nakláněla, chyběly jí příčky v zábradlí a ve střeše nad ní zely díry po chybějících taškách.

„Vypadá dost zlověstně,“ prohodila přes rameno Jade, než vytáhla z kufru svou tašku na kolečkách a váhavě se vydala za sestrou. „Vždycky jsem to tady nesnášela.“

Sarah se podařilo ovládnout a spolkla pichlavou poznámku. Když sem naposled s dcerami zajela, strašně se pohádala s matkou; prudká výměna názorů předcházela i jejich poslední bolestné rozepři. Gracie byla tehdy asi ještě malá a nepamatovala si to, ovšem Jade to v hlavě uvízlo.

Gracie už byla téměř u schodů na vstupní verandu, když vtom se náhle zarazila a vzhlédla k domu. „Co to sakra...?“

„Dělej!“ pobídla sestru Jade, ale Gracie se ani nehnula, dokonce ani když k dívkám došla Sarah a na jeden prorezlý okap dosedla velká černá vrána.

„Něco se děje?“ zeptala se Sarah.

Jade spěšně odpověděla: „Ale ne, mami, všechno je naprosto dokonalé. Ty se pohádáš s tím úchylem z práce a usoudíš, že se všichni musíme přestěhovat.“ Luskla prsty. „A bác! Je to! Takhle rychle. Pronajmeš náš vancouverský byt a sdělíš nám, že se máme přesunout sem, na polorozpadlou starou farmu s groteskním barákem, který vypadá, jako by vyskočil z nejdivočejších snů Stephena Kinga. Takže jo, všechno je totálně v pohodě.“ Jade znovu sáhla po mobilu. „A pokud tady nebude mobilní signál, odcházím, mami. Fakt. Bez signálu to je... rozumíš... archaické a... a... nelidské!“

„To přežiješ.“

Gracie zašeptala: „Někdo tam je.“

„Cože?“ podivila se Sarah. „Ten barák je prázdný už celé roky.“

Gracie zamrkala. „Ale... ale... já jsem ji viděla.“

„Kohos viděla?“ zeptala se Sarah a snažila se přehlížet nepatrný plamínek strachu, který jí spaloval žaludek.

Gracie pořád svírala rukojeť své tašky na kolečkách a jen pokrčila rameny. „Nějakou holku.“

Sarah zachytila pohled Jade, kterým jí naznačovala, že jí to přece říkala.

„Holku? Kde?“ zeptala se Jade zostra.

„Stála támhle.“ Gracie ukázala nahoru do druhého patra, do pokoje v severozápadním rohu domu, těsně pod kupolí.
„V tom okně.“

Theresin pokoj. Místnost, do které měla Sarah jako malá zakázaný vstup. Plamen strachu jí málem sežehl nitro. Jade se znovu zadívala matce do očí a beze slov ji vybízela, aby Gracii postavila na pevnou zem.

„Možná je to duch,“ provokovala Jade. „Slyšela jsem, že je jich tady spousta.“ Naklonila se k sestře. „A nejen od Becky. Sama jsi mi říkala, žeš dělala jakýsi takzvaný výzkum a zjistilas, že první žena, která tady bydlela, byla zavražděna, a její tělo se nikdy nenašlo, takže její duch bloudí chodbami sídla Modrý páv a bude tudy bloudit až do skonání světa.“

Gracie blýskla okem po matce. „No... jasně...“

„Ach ne, prosím,“ odfrkla Jade. „V první vteřině, kdy sem vkročíš, vidíš ducha.“

„Zemřela tady žena jménem Angelique Le Duc!“ rozohnila se Gracie.

„Myslíš Angeliku Stewartovou,“ opravila ji Jade. „Provдалa se za našeho šíleného vrahounského prapraprapradědečka, nebo co to bylo za zrůdu. Tos přece taky tvrdila.“

„Četla jsem to na internetu,“ opáčila Gracie a našťavaně sevřela rty, že si ji sestra dovolila opravit.

„Pak to tedy musí být pravda,“ ušklíbla se Jade. Obrátila pozornost k matce. „Hned, když jsi nám oznámila, že se stěhujeme, začala má milovaná sestřička šilet po duchařských historkách. Pročítala knížky z knihovny, projížděla internet, zapojovala se do diskusí s lidma, kteří si myslí, že viděli du-

chy. A nezjistila si údaje jenom o té záhadné Angelique Le Duc – ne, ne! Nebyla totiž jediná. Tadyhle všude...“ mávla rukou k domu a okolním pozemkům, „je to přímo poseté strašidly lidí, kteří v sídle Modrý páv špatně skončili!“ Jade rozfoukal vítr vlasy a déšť zhoustl. „Nechápeš, jak je tohle všechno směšné? Ona teď začne věřit všem těm paranormálním kravinám a myslet si, že budu bydlet s tlupou nemrtvých duchů, do pr... do háje!“

„Jade...“ začala Sarah.

„Mlč!“ varovala ji Gracie.

„Mluvíš jako totální magor,“ pokračovala Jade a pěkně našťavaně se obrátila na Sarah. „Musíš jí to zatrhnout, mami. Pro její vlastní dobro. Jestli začne blábolit o strašidlech, démonech, zjeveních a tak...“

„O jakých démonech?“ obořila se na ni znechuceně Gracie. „Kdo říkal něco...“

„Všechno jsou to pěkné kraviny,“ prohlásila Jade. „Ve škole se jí budou smát!“

„Tak dost!“ okřikla je Sarah, ačkoli se zdálo, že Jade má pro jednu o sestru starost. Jenže Sarah měla už plné zuby jejich neustálých rozbrojů. Přinutila se ke klidu, který vůbec nepocítovala, a oznámila: „Půjdeme konečně dovnitř.“

„Vy mi nevěříte,“ ozvala se ublíženě Gracie a znovu vzhlédla k oknu.

Sarah už také pohlédla na okno místnosti, v níž – jak moc dobře věděla – se odehrály temné skutky. Jenže za špinavým prasklým sklem se žádná silueta neobjevila. Žádný přízrak se za oknem nevznášel. Neviděla postavu z jiného světa. Za špičkou okna se neukrývala žádná „holka“, jen potrhané záclony, které se v kalném odpoledni zřejmě pohnuly.

„Viděla jsem ji,“ trvala na svém Gracie. Nakrčila ustaraně čelo, až se jí mezi obočím objevila kolmá vráska.

„Mohl to být nějaký odlesk nebo stín,“ snažila se věc vysvětlit Sarah a v tu chvíli hlasitě zakrákala vrána. Sarah v hloubi duše věděla, že lže.

Gracie se obrátila na Jade: „To ty jsi ji vyplašila!“

„No jasně. Samozřejmě je to moje chyba. Dej mi pokoj, krucinál.“

„Ona tě ale potrestá, je ti to jasné?“ Gracie přimhouřila oči. „Ta žena v okně se pomstí.“

„Gracie!“ Sarah jen poklesla čelist.

„Jen počkej, uvidíš!“ prohlásila Gracie, obrátila se ke vchodu a celý hovor tak vítězně zakončila.

„Tady je nejnovější,“ oznámila Rhea, když prošla dveřmi do Clintovy přeplněné kanceláře v malých prostorách městské radnice Stewart's Crossing. Pracoval zde jako inspektor stavebního odboru. Sledoval tu všechny aktuálně povolené stavby a rekonstrukce na území města i v jeho okolí, a najímal si ho i okres pro stavby v oblastech mimo území města. „Možná ti to bude připadat obzvlášť zajímavé.“ Zvedla tenké čárky obočí tak vysoko, až se jí objevily nad obroučkami brýlí. „Máš to v sousedství.“

„Nepovídej. Dům Stewartových?“

„Klenot Columbie,“ ušklíbla se a zavrtěla hlavou, aniž se jí hnul jediný vlas krátkého zrzavého účesu.

Maličko se mu sevřel žaludek. „Třeba by si zrovna tohleto chtěl vzít Doug.“

„Myslela jsem, že Douga nenávidíš.“

„To je silné slovo,“ bránil se Clint. „Prostě by jen nebyl

prvním, koho bych navrhl jako svého nástupce.“ Neměl tušení, proč přesně Dougu Knowlesovi nevěří, nicméně mladík, kterého zaučoval, aby později jeho práci převzal, mu připadal až moc nezkušený, dychtivý a přespříliš hladový po úspěchu, než aby věnoval každé své zakázce odpovídající pozornost. Navíc v sobě měl cosi tajnůstkářského, a Clint ho podezíral, že přistupuje ke své práci s nedbalou lehkostí, a možná nechá leccjakou drobnost nenápadně spadnout pod stůl. „Tak jo, rozmyslel jsem si to. O rekonstrukci Stewartovic domu se postarám já.“

„Říkala jsem si, že to tak bude,“ našpulila maličko červené rtíky. „Jo, a počkat!“ Vyběhla z kanceláře a vzápětí se vrátila s miskou bonbonů, kterou mu postavila na roh stolu. „Halloweenské sladkosti pro tvé klienty, kteří mají mlsnej jazyček... teda jazyček.“

„To není nutné.“

„Ale jistěže je. Teď se bude slavit, tak nebuď takový bručoun jako Santa.“

„Počkej, Santa je propojený s Vánocema.“

„Ale to je jedno. Jsi bručoun tak jako tak. Teď kupříkladu kvůli Halloweenu.“ Rozbalila si čokoládičku s obrázkem Tří mušketýrů a položila si ji na jazyk.

„Tak jo, jsem bručoun. S tím nic nenaděláš.“

Rozesmála se a mrkla na něj. Pak se otočila a prošla dveřmi do recepce budovy, v níž byly kanceláře městské radnice. Stavba pocházela z poloviny minulého století, byla celá ze skla a úzkých světlých cihel, měla plochou střechu a půltuctu kanceláří, z nichž se vycházelo do společné recepce. Stropy zde byly nízké, z takzvaných „zvukotěsných“ desek, na stropěch zářivky, podlahy pokryté linoleem oblíbeným

v šedesátých letech. Teď na něm byla vidět celá desetiletí lidských kroků. „Jen se podívej!“ zahlaholila přes rameno Rhea na vysokých podpatcích, a vtom zazvonil telefon. Naklonila se přes pult recepce a rychle zvedla sluchátko, než stačil zazvonit podruhé. Měl podezření, že to dělá schválně, protože věděla, že ji stále pozoruje. Poskytla mu výhled na sukni, která se jí napínala přes zadeček.

„Radnice Stewart's Crossing,“ zašveholila. „Tady Rhea Hernandezová.“

Zadeček měla hezký, to se muselo uznat, ale neměl zájem.

Rhea byla přitažlivá a chytrá, potřetí rozvedená a teď ve zralém věku dvaadvaceti let hledala manžela číslo čtyři.

Clint to být neměl – sám se ovšem domníval, že to Rhea dobře ví. Flirtovala s ním spíše ze zvyku, než z jistoty, že ho uloví.

„...omlouvám se, ale starostka není v kanceláři. Mohu něco vyřídit? Nebo pokud byste chtěl, můžete jí přímo poslat e-mail,“ mluvila Rhea a držela sluchátko na šňůře natažené nad pultem, který se jí nicméně podařilo obejít, a posadila se, takže mu zmizela z výhledu. Slyšel, jak začíná odrecitovávat e-mailovou adresu starostky Leslie Imholtové.

Clint zvedl hromádku papírů, které mu položila na stůl. První žádostí byly plány na úplnou rekonstrukci starobylého rodinného sídla Modrý páv, postaveného na pozemku, který sousedil s pastvinami jeho ranče. Nedivil se tomu, protože se mu doneslo, že se Sarah vrací do městečka, aby se pustila do přestavby rodného domu. Předběžné výkresy už předložila vedoucímu stavebního odboru města ke schválení, takže toto musí být rekonstrukce původních plánů. Neskutečná práce, to mu bylo jasné, a když pomyslel, že Sarah do toho jde sama

a vrací se na místo, které kdysi tak zoufale chtěla opustit... Nahlédl do podrobnějších plánů činnosti a poznamenal si, že se musí podívat, kolik práce se už udělalo na menší obytné budově na pozemcích – takzvaném „domku pro hosty“, jak se mu v rodině Stewartových říkalo.

Dokud tu starostka nezaměstnala Douga Knowlese, byl Clint jediným stavebním inspektorem v této části okresu a všechnu práci kontroloval sám. Teď by mohl předat některé dozory Dougovi, kdyby chtěl. Clint se však už rozhodl, že je to v podstatě špatný nápad. V tomto případě rozhodně ano, pomyslel si.

Jenže když přijme dozor nad úpravami sídla Modrý páv on, nepochybně znovu Sarah uvidí.

Zamračil se, sáhl po jednom tom zatraceném čokoládovém bonbonu a rozbil si zmenšeninu tyčinky Kit-Kat. Strčil si ji do pusy a pohodlně se opřel. Se Sarah se neviděli už léta, a měl-li být k sobě upřímný, věděl, že jejich rozchod neproběhl zrovna v nejlepším. Zmuchlal papírek od čokolády a vyhodil ho do koše.

Středoškolská láska, napadlo ho. Tak silná, ale v širším kontextu vlastně tak bezvýznamná.

Proč jsou tedy veškeré jeho vzpomínky na ni stejně živé jako před těmi dávnými lety?

Zazvonil mu telefon a on se ochotně natáhl po sluchátku a úvahy o Sarah Stewartové a jejich nešťastném románu odsunul do nejvzdálenějšího kouta své mysli.

2 . k a p i t o l a

„A je to. Pádím domů,“ prohlásila Rosalie Jamisonová, strhla ze sebe zástěru a hodila ji do koše k dalším špinavým ručníkům, zástěrám, pláštům a hadrům, které se musí přes noc vyprat, aby byly připravené na ranní směnu v jejím tříhvězdičkovém motorestu. Postavila pracovní boty na poličku a zavázala si tenisky, nové, zářivé, oblíbené značky Nike. V těch se jí půjde dobře domů. „Nashle!“

Restaurace byla jen pár bloků od řeky a odnepaměti se jmenovala Motorest Columbia. Jméno vymyslel nějaký blbeček bez představivosti. Budova stála na konci dlouhého parkoviště pro kamiony asi půl kilometru od Stewart's Crossing. Rosalie tady strávila posledních šest měsíců, obsluhovala štamgasty u stolů i hosty, kteří jen projížděli. Nesnášela svou divnou pracovní dobu a pach přepáleného tuku a koření, který ze sebe cítila neustále. Nemohla se ho zbavit, pokud nestrávila minimálně dvacet minut pod sprchou. Jenže to byla práce; jedna z mála v tomhle nesmyslném městě utopeném v lesích.

Pro tuto chvíli jí to musí stačit, dokud si neušetří dost na to, aby mohla ze Stewart's Crossing odjet navždy. Už aby to bylo.

„Počkej!“ zavolala na ni Gloria, padesátnice neustále čpící cigaretovým kouřem. Doběhla k ní dřív, než Rosalie došla ke dveřím, a tam jí strčila do ruky pár dolarů a nějaké drobné. „Nikdy nezapomínej na spropitné,“ zamrkala a pokračovala: „Já si díky němu můžu užívat svých kožešin a diamantů.“

„Jasně, přesně tak.“ Rosalie se neubránila úsměvu. Gloria byla v pohodě, přestože bez ustání mluvila o tom, jak dlouho ještě bude trvat, než dosáhne na nějaké své zdravotní a sociální pojištění a všechny ty nudné záležitosti. Byla to poněkud zoufalá kadeřnice, snad každý měsíc si měnila barvu, stříh i úpravu účesu a vzala Rosalii pod ochranu, když do moto-restu přišlo pár kluků, jejích spolužáků ze střední, a začali ji obtěžovat obscénními poznámkami a gesty. Gloria je odmítla obsloužit a vyhodila je ze dveří tak rázně, že odešli jak zpráskaní psi. Díky té scéně se situace ve škole ještě zhoršila, ale Rosalie ji vyřešila tím, že na některé hodiny nechodila, případně šla občas úplně za školu.

„Když půl hodinky počkáš, odvezu tě domů,“ nabídla se Gloria a vyklepala si z balíčku cigaretu. Zároveň vyhlížela ven do tmy. „Musím jen trochu poklidit.“

Rosalie zaváhala. Cesta pěšky po nouzové silnici vedle dálnice jí potrvá přinejmenším dvacet minut, jenže když Gloria něco označila jako „půl hodinky“, obvykle se to protáhlo na hodinu anebo dvě, a Rosalie už prostě chtěla být doma, vyběhnout po schodech do svého pokoje, padnout na postel a zkusit stihnout ještě nějaký díl *Velkého bratra* nebo jiného seriálu anebo čehokoli, co dokáže na své staré otluče-

né televizce chytit. Krom toho si Gloria vždycky zapálila, jen co se posadila za volant, a teď už bylo moc zima, aby se dalo stáhnout okénko. „Radši půjdu hned. Díky.“

Gloria se zamračila. „Nelíbí se mi, že jdeš domů sama v týhle tmě.“

„Už to nebude trvat moc dlouho,“ připomněla jí Rosalie a chvíli podržela spropitné v dlani, než si peníze nacpala do kapsy bundy, kterou vzala z háčku u otevřených zadních dveří. „Koupím od strýčka toyotu. Má ji pro mě nachystanou. Potřebuju už jenom tři stovky.“

„Začíná pršet.“

„Mně to neva. Fakt.“

„Dávej si ale bacha!“ Gloria se zamračila, až se jí pod slámově žlutou ofinou zkrabatilo čelo. „Víš, že to nemám ráda.“

„V pohodě, vážně.“ Rosalie si zapnula bundu a vyšla ven do noci, než se s ní Gloria začne dál dohadovat. Jakmile za ní zapadly dveře, už Glorii slyšela, jak říká kuchaři Barrymu: „Já teda nevím, co si její matka *myslí*, když tu holku nechá chodit samotnou takhle pozdě v noci.“

Sharon nemyslela. V tom tkvěl její problém. Rosaliina máma o své dceři vůbec nepřemýšlela, protože měla myšlenky jen pro toho pitomce Mela, svého současného manžela, tlustého rozmrzelého chlapa, o kterém Rosalie uvažovala jen jako o „čísle čtyři“. Byl to stejný tragéd jako všichni ostatní v řadě matčiných manželů. Jenže Sharon jako obvykle prohlásila Mela za „toho pravého“ a označovala ho jako svou „spřízněnou duši“, což byly neskutečné žvásty. Nikdo se špetkou rozumu by nemohl považovat obtloustlého Mela Updika, který pořád jen chlemtal pivo a seděl u televize, za nějakou *spřízněnou duši* – snad jen člověk, který má v hlavě

úplně vymeteno. Mel vlastnil poměrně frajerskou motorku (jenže Rosalie se na ní nikdy nesměla svézt), a to na něm bylo jediné v pohodě. Navíc po Rosalii pokukoval se slizkým výrazem a jiskrou v oku, což situaci také nijak neusnadňovalo. Za svůj život zplodil už pět dětí s několika manželkami a přítelkyněmi, rozesetými od L.A. po Seattle. Rosalie měla tu pochybnou čest všechny poznat, a všechny hned od prvního pohledu upřímně nesnášela. Melovy dětičky se holt potatily, stejní zoufalci jako jejich tlustý fotřík s chlupatým břichem. Panebože, copak ten chlap v životě neslyšel o depilaci? Případně o holení nadměrného ochlupení? Anebo aspoň o tom, že se neříhá u stolu?

Spríznněná duše? Pěkná pitomost, sakra!

Sharon se musela prostě zbláznit.

Rosalie si zarazila ruce hluboko do kapes a nahmatala další drobné, které jí zapadly do podšívky bundy s kapucí, což byl dárek od jejího opravdického táty. Nikdy ji neztratila z dohledu a už si do ní zašila pěkně hluboko pod podšívku skoro devět set dolarů. Musí být ale opatrná, aby jí peníze nešlohl buď Mel, nebo jedno z jeho nenechavých dětí, jinak jí na auto nezbude. Pokud totiž nesloží peníze na toyotu na dřevo ještě i s poplatkem za řidičák a pojištění na půl roku, má ji zakázanou.

Všechno ji to pěkně šťvalo.

Šťval ji celý její zatracený život.

Rozpršelo se, cítila kapky deště na tvářích, cákaly do louží a pokropily štěrk, který jí skřípal pod nohama. Začínala litovat, že nepočkala na Glorii. Rozhodně by se raději vyrovnala s trochou cigaretového dýmu, než se takhle vláčet ledovým deštěm.

Nemohla se dočkat, až z téhleté díry ztracené v lesích vypadne. Zavlekla ji sem matka, která pronásledovala stále unikajícího Mela. Rosalie vztekle kopala do kamínků na okraji silnice a záviděla lidem, kteří si to svištěli v dešti auty po dálnici; světla reflektorů protínala temnou noc, pneumatiky na vlhkém asfaltu jen šustily, a jejich život ujížděl na plný plyn. Zatímco ona tady uvízla na volnoběh.

Jenže až bude mít auto, pozor na ni! Jen co jí bude osmnáct, odejde od Sharon a chlupatého Mela rovnou do Denveru, kde čeká její táta a přítel, se kterým se seznámila na internetu.

Ještě tři sta dolarů a pět měsíců.

Ani víc, ani méně.

Znovu se do ní opřel poryv větru. Zimomřivě se zachvěla. Možná by měla udělat čelem vzad a svézt se s Glorií. Ohlédla se, ale neony motorestu jí už zmizely z dohledu. Byla téměř na půli cesty domů.

Dala se do běhu.

V tu chvíli najelo na silničku osamělé auto a dohánělo ji. Dálková světla pronikavě zářila. Ustoupila ještě víc na stranu, sportovní boty se jí trochu smekaly. I přes šumění deště slyšela hřmot silného motoru a uvědomila si, že za sebou nemá osobní auto, ale nákladák. Což nebylo nic zvláštního. V okolí Stewart's Crossing se jich pohybovaly stovky. Čekala, že kolem ní projede a pokropí ji sprškou blátivé vody, ale obrovský vůz vedle ní zpomalil.

Jeď dál, pomyslela si. Přešla do chůze, ale nezastavovala se, dokud se před ní nerozzářila červená brzdová světla.

Co teď?

Šla stále dál, měla v úmyslu tmavé auto obejít a pořád

držela tempo v naději, že je pouze čirá náhoda, když ten chlap zastavil tady. Jenže takové štěstí neměla. Okénko na straně spolujezdce sjelo dolů.

„Rosie?“ ozval se z tmavé kabiny hlas, který jí zněl trochu povědomě. „Jsi to ty?“

Jdi pořád dál.

Nevzhlédla.

„Hej, to jsem já!“ V kabině se rozsvítilo a ona poznala řidiče – vysokého muže, pravidelného hosta motorestu. Naklonil se přes sedadlo na pravé straně a mluvil z okénka. „Potřebuješ svézt?“

„Ne, už to mám jen kousek.“

„Jsi promočená až na kůži,“ podotkl ustaraně.

„To nevadí.“

„Prosím tebe... Naskoč si. Odvezu tě.“ Nečekal na odpověď a otevřel dveře.

„Já ne...“

„Jak chceš, ale jedu přímo kolem vašeho domu.“

„Vy víte, kde bydlím?“ To bylo divné.

„Vím jen, žeš říkala, že někde na Umpqua.“

Opravdu se o tom zmínila? Možná. „Já nevím.“ Zavrtěla hlavou a cítila, jak jí studený déšť skrápí zátylek. Hleděla na otevřené dveře nákladáku. Čistý. Teplý. Suchý. Uvnitř hrály tklivé tóny country.

„Za tři minuty budeš doma.“

Nedělej to!

Znovu se do ní opřel vítr a ona zaplašila obavy. Vždyť toho chlapa zná, obsluhuje ho od chvíle, co do motorestu nastoupila. Patřil k těm lépe vyhlížejícím štamgastům. Vždycky pro ni měl kompliment a úsměv a nechával slušné spropitné.

„Tak jo.“

„No vidíš.“

Vylezla do kabiny nákladáku a ucítila na kůži teplý závan z topení a poznala, že z reproduktorů hraje Randy Travis. Zabouchla dveře, ale zámek nějak nezaklapl.

„Ukaž, zavřu to sám,“ prohodil. „Zatracené dveře.“ Naklonil se přes ni a něco s dveřmi kutil. „Zatáhni za to, jo?“

„Fajn.“ Jakmile k sobě přitáhla držadlo dveří, ucítila, jak se jí kolem zápěstí zacvaklo něco studeného a kovového. „Hej! Co si sakra myslíte? Co děláte?“ obořila se na něj a ihned ji zaplavil strach. Cukala rukou a uvědomila si, že ji k madlu na dveřích připoutal.

„Jen se uklidni.“

„To určitě! Co to má znamenat?“ Byla vzteklá a vyděšená a snažila se dveře otevřít, ale byly zamčené. „Pusťte mě ven, k čertu!“

V tu chvíli jí dal facku. Rychlou a silnou, ostrý úder hřbetem ruky přes ústa.

Vyjekla.

„Žádné klení,“ varoval ji.

„Cože? Žádné co?“ Rozmáchla se po něm volnou rukou, v kabině měla prostor, ale on ji popadl za zápěstí.

„Pomalů, pomalů, kočička. Musíš se hodně učit.“ Neustále ji přidržoval a šlápl na plyn, motor zaburácel a auto se rozjelo k nájezdu na dálnici.

„Pusťte mě ven!“ vrískala, kopala do palubní desky, zmítala sebou a křičela z plných plic. Podařilo se jí kopnout do rádia, které se přeladilo, a autem se rozezněla reklama.

Panebože, co to má znamenat? Co jí chce udělat?

Ve zmatku se snažila vymyslet, jak se z toho dostat. Jak-

koli. „Já... mám peníze,“ pípla a vzpomněla si na hotovost v kapse. Po celou dobu se s ním prala a bezvýsledně se mu snažila vykroutit. Měl prostě zatraceně pevný stisk.

„Tvý peníze nechci,“ pronesl tichým, sebevědomým tónem, z něhož jí naskakovala husí kůže. Nasadil úsměv chladný jako vítr vyjící hlubokým údolím řeky Columbia. „Chci tebe.“

„Mami!“ Graciin hlas se rozléhal po domě. „*Mami!*“

Sarah prudce otevřela oči. Srdce jí tlouklo. „Gracie?“ zavolala a rychle se na podlaze posadila, celá zabalená ve spacím pytli. V pokoji byla tma, skomírající uhlíky ohně v krbu vrhaly na stěny krvavě rudou záři. „Gracie?“ vykřikla a dlaní poplácala prázdný spací pytel vedle sebe. Druhou rukou hned tápala po baterce. „Kde jsi?“

Spacák byl prázdný.

Po zádech jí přeběhl mráz.

„Gracie?“ zavolala na dceru znovu. Rozsvítila baterku a zároveň vyskočila. „Gracie?“ opakovala s bušícím srdcem.

„Tady!“ ozval se vyděšený výkřik a Sarah běžela směrem k němu, paprskem baterky přelétala po podlaze a pak chodbou před sebou, srdce jí hrůzou bušilo až v krku.

„Už jdu!“

„Mami, honem!“ křičela Gracie. „Tady nahoru!“

Sarah doběhla ke schodišti, rozsvítila a brala schody po dvou. Slabé světlo elektrických svícnů vydávalo měkkou zlatavou záři. „Gracie! Kde jsi?“

„Na schodech,“ odpověděla dcera a její hlas zněl už méně vyděšeně, poněkud vyrovnaněji.

Sarah přeběhla přes odpočívadlo v patře a našla dceru le-

žet na schodech do druhého patra. Gracie byla bledá, třásla se, oči vytřeštěné, tiskla se ke zdi, na které stále ještě byly vybledlé odlupující se tapety. Pravou rukou křečovitě svírala zábradlí nad svou hlavou, jako by potřebovala oporu, aby nesklouzla po ošlapaných dřevěných stupních dolů.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Sarah a popadla dceru do náruče. Pevně ji k sobě přitiskla.

„Co se stalo?“

„Viděla jsem ji.“

„Koho?“

„Viděla jsem ducha.“

„Ducha?“ opakovala Sarah.

„Ano!“ kývala přesvědčivě Gracie a celé její tělíčko se chvělo Sarah v náručí. „Musela jsem na záchod a něco jsem tady nahoře zahlídla. Tak... jsem šla prostě za tím.“

„A byl to duch?“

„Jo! Už jsem to říkala.“ Graciin hlas najednou zněl o oktavu výš a bylo v něm zoufalství, které Sarah nepoznávala. „Žena. Oblečená v bílém. Dlouhé šaty. Spěchala po schodech, jako by se vznášela. Já... šla jsem za ní a ona zmizela a...“ Ochable se opřela o matku. „Bylo to strašidelné.“

„Všechno je v pořádku,“ chlácholila ji Sarah a zalétla pohledem nahoru na schodiště do druhého patra, kterému se téměř po celý život vyhýbala. Chápala dceřino zděšení i strach a jistotu, že viděla ducha.

„Ty mi nevěříš.“

„Jistěže věřím, miláčku. Vím, žeš něco viděla, ale netuším, co to bylo. Míváš noční můry,“ připomněla Gracii jemně. „A někdy jsi náměsíčná.“

„Tohle bylo jiné.“

„To říkáš vždycky. Pojď, sejdeme dolů.“ Sarah pomohla dceři vstát a Gracie se odvážíla pohlédnout matce přes rameno do vyššího patra.

„Je skutečná, mami,“ prohlásila a její hlas už zněl celkem normálně. Gracie se obvykle za denního světla nebála téměř ničeho. Měla klučíčí povahu, s divokým nadšením sportovala a tvrdě hájila svůj názor, dokonce i před některými učiteli. „Trochu samotářská“, „rozhodně osobnost“ a „ví přesně, co chce“ byly některé charakteristiky jejích pedagogů, společně s „tvrdohlavá“ a dokonce „odmítá poslouchat“. Kdyby Gracie nebyla tak dobrá žákyně, která hltá knihy, podobný posudek by jí ve škole přinesl značné potíže.

Jenže v noci Gracii někdy trápily nepříjemné stavy, které by odpovídaly dítěti mladšímu než ona. Její noční můry plné obav a nejistoty se zřejmě ještě zhoršily po rozvodu Sarah s Noelem a po jeho odstěhování na opačnou stranu Spojených států, do Savannah.

Paprskem baterky si svítily na cestu a scházely do obývacího pokoje, kde se předchozího dne „utábořily“. Když Gracie zalezla do svého spacáku, Sarah přiložila na oheň pořádné dubové špalky, které našla i s dřívím na podpal v kůlně hned za zadním východem. Dřevo do krbu tam vysychalo celá léta, možná od doby, kdy jí zemřel táta. Dubové a jedlové špalky vyschlé na troud byly celé zaprášené a pokryté pavučinami, ale vzplály velmi snadno.

„Co se děje?“ zeptala se Jade a zvedla rozčuchanou hlavu. Zamžourala do ohně, který praskal a syčel, hladové plameny mihotavě ozařovaly místnost.

„Nic!“ opáčila Gracie.

„Slyšela jsem tě ječet.“ Jade se zvedla a posadila se.

„Neječela jsem. Jen jsem chtěla mámu.“

„Zase noční můra?“ tipla si Jade a zívla.

„Ne.“ Gracie vystrčila vzdorovitě bradu.

„Panebože, kolik je?“ Jade se podívala na telefon a obrátila oči v sloup. „Půl druhé? Teprve? Nevěřím tomu, že jsem dokázala usnout. Tak co se stalo?“

„Gracie se ztratila cestou na záchod,“ odpověděla Sarah.

„Ztratila? Jak mohla...“ Jade se zamračila. „Panebože... dobrá... tak mi to neříkejte. Budu hádat. Myslíš si, žeš zase viděla ducha, že?“

Gracie otevřela pusku, ale rychle ji zase zavřela.

Jade pokračovala: „Pro lásku Boží! Tenhle barák je pořádně divnej, Gracie, ale duchové v něm nejsou. Jasně, možná tady někdo umřel a možná se k tomuhle místu pojí pár tajemných pověstí, ale duchové sakra neexistují!“

„Dneska už nic nerozebírejme, ano?“ vybídla je Sarah.

„Prostě to zametem pod koberec,“ zavrčela Jade. „Budem předstírat, že problém neexistuje. Skvělý nápad, mami.“ Jade naposledy loupla po sestře okem. „Hlavně o tom nemluv, až se budeš snažit s někým skamarádit ve škole, jinak si o tobě budou myslet, že seš na hlavu.“

„Jade, to by stačilo!“ zasáhla Sarah. „Pojďme spát.“

„Je to pravda,“ zabručela Jade. Obrátila se k matce zády a zalezla si hlouběji do spacího pytle.

„No tak. Je pozdě a musíme brzo vstávat,“ řekla Sarah.

„Proč?“ zeptala se podezíravě Gracie.

„Máme moc práce.“

„Ale škola není,“ ujistila se.

„Zítřka ne,“ odsouhlasila jí to Sarah. „Jenže jestli si chceš promluvit s tátou, než půjde do práce, musíme mu zavolat brzo.“

„V Savannah je o tři hodiny víc,“ zahalekala významně Gracie, než to Sarah mohla říct sama.

Sarah přikývla. „Přesně tak.“

„Fajn.“ Gracie si načechrala polštář, uvelebila se a zavřela oči. Sarah si svůj spací pytel přesunula blíž ke starému gauči a opřela se o něj, aby se mohla pohodlně dívat do ohně. Připadalo jí, že dům se kolem ní svírá a vyvolává v ní vzpomínky – dobré i zlé. Cítila, jak jí na pažích naskakuje husí kůže a stíny v koutech místnosti, tam, kam nedosahovalo světlo z ohně v krbu, jí připomínaly její vlastní dětské strachy. Tehdy totiž došlo k tomu „incidentu“ na střešní terase. Stále ho měla ještě zamčený na tisíc západů v nejskrytějším koutku své mysli, do něhož rozhodně nechtěla nakukovat, přinejmenším dnes v noci ne. Posunula se tak, aby viděla na obě spící dcery, a v duchu si vyčítala, že ke Gracii nebyla upřímná. Měla jí přiznat, že i ona viděla to, co se dalo popsat pouze jako duch, a přesně na tomtéž schodišti. Celá léta si myslela, že se asi zbláznila, zbytek rodiny si z ní tropil posměšky a všechno zlehčoval, prý má „zlé sny“ nebo „hloupě fantazíruje“. Nejhorší poznámku prohodila nápadným šepotem její vlastní matka. Arlene se Dee Linn svěřila, že podle ní si Sarah všechno jen vymýšlí, aby na sebe upoutala pozornost. „Právě to dělá, víš. A smutné je, že to dokonale zabírá na tvého otce,“ šeptala dostatečně hlasitě, aby to Sarah slyšela. To obvinění ji bohužel zasáhlo na nejcitlivějším místě a Sarah od té doby už nikdy nemluvila o tom, co viděla. Přesně, jak to Arlene zamýšlela.

Sarah se jen modlila, aby nedělala stejné chyby i se svými dětmi. Občas se jí stalo, že uslyšela Arlenina slova plynout z vlastních rtů – a to se pak úplně otrásla odporem.

LISA JACKSON

Nejsi jako ona. Víš to. A jednou najdeš způsob, jak si s dcerami všechno vyjasnit. Řekneš pravdu. Ale až když nastane vhodná doba...

Zkřivila obličej.

Podobá se Arlene víc, než by si chtěla přiznat.

3. k a p i t o l a

Gracie naštěstí zbytek noci prospala, a dokonce i Sarah nakonec kolem druhé usnula. Probudila se zvukem svého mobilu, který vibroval a posouval se po podlaze. Když si všimla, že volá Evan Tolliver, nezvedala to.

Evan byl jedním z důvodů, proč odjela z Vancouveru.

A dost pádný důvod.

Byl to její šéf a pořád ji naléhavě zval na večeři. Přijala. A litovala toho. Téměř od samého začátku chtěl, jak říkal, „posunout jejich vztah na vyšší stupeň“. Sarah stále namítala, že žádný vztah nemají a že o stupních nemůže být ani řeči, ale on to nikdy nepochopil, a od té chvíle se Sarah v práci ve stavební firmě rodiny Tolliverovy cítila nepříjemně – a to je slabé slovo. Evan byl jediný syn, tedy korunní princ a dědic firmy. Domníval se, že je pro ni neodolatelný. Jenže se mýlil. Nicméně ona také. Chybou bylo v prvé řadě to, že se vůbec někde nechala pozvat. A pak svou chybu hloupě zopakovala, když jeho další pozvání na večeři opět přijala.

Na třetí schůzce vyrukoval s tématem manželství a vý-

znamně na ni zamrkal s tím, že si ji chce „uvázat“. V očích mu blýskalo cosi jen napůl vážného a ona mu hned na místě řekla, že takhle by to nešlo. Na rovinu mu sdělila, že už se s ním nechce vídat, což přijal jako výzvu a snažil se ji uchlácholit; nedokázal uvěřit, že by ho mohla odmítnout. Tak tedy po měsíci úvah a zvažování možností vymyslela plán, dospěla k dohodě se svými sourozenci a odstěhovala se do města, které kdysi tolik nenáviděla a nechtěla se tam nikdy vrátit.

„Nikdy neříkej nikdy!“ opakovala si teď, když si natahovala džíný a mikinu. Vzápětí zamířila do kuchyně a obcházelu krabice, starý nábytek a příliš mnoho vzpomínek.

Kuchyň byla v katastrofálním stavu podobně jako zbytek domu, ale Sarah dokázala najít v krabicích kávovar, který si přivezla ze svého vancouverského bytu. Několik minut nechala odtékat vodu do rezivějícího dřezu a mezitím našla sáček s kávou a filtry, které předvídavě zakoupila. Jakmile měla všechno, co potřebovala, zapojila přístroj do zásuvky. Díkybohu stále fungovaly elektrické rozvody a tekla zde voda. Prastarý kotel určený k vytápění domu však takřikajíc vypustil duši, takže byly závislé na krbu, dokud se v následujícím týdnu nepřestěhují do domku pro hosty. Zatímco káva překapávala, vyčistila si zuby, opláchla si obličej studenou vodou, rychle stáhla vlasy do culíku a zachytila svůj odraz v zrcadle nad popraskaným umyvadlem stojícím na mohutné noze. Žádná krása, pomyslela si; všimla si kruhů pod očima a nesmírně bledého odstínu obličeje po tak krátkém spánku. V ranním světle se hodně podobala své matce, což – jak usoudila – není zase tak špatné. Arlene Bennetová byla v mládí překrásná žena a Bennetovic geny byly dostatečně silné na to, aby se všechny její děti od obou manželů podo-

baly matce. Sarah si často pletli s její starší sestrou Dee Linn a slýchávala, že „jako by z oka vypadla“ Therese, jejich starší nevlastní sestře. Sarah měla výraznou bradu, vysoké lícni kosti a obličej jí rámovaly divoké vlnité prameny hnědých vlasů, které si pravidelně stahovala do uzlu. Říkalo se o ní, že má „vyděšené“ oči, ale nad tím mávala rukou. Ano, měla je velké a šedé, přičemž oči většiny jejích sourozenců byly poněkud víc do modra, ale proč vyděšené? To bylo směšné.

Vzduchem už pronikala vůně kávy, a když si Sarah nalévala nápoj do hrníčku, napadlo ji, že je dům v mnohem horším stavu, než si zprvu myslela. Bohužel poznámka Jade, že sídlo Modrý páv jako by bylo vystřižené z příšerných hollywoodských hororů o domech, v nichž straší, nebyla daleko od pravdy.

Sice se jí podařilo najít hlavní uzávěr vody a docílila toho, že voda tekla z kohoutku, v trubkách to však bouchalo a sténalo a teplá voda byla nanejvýš vlažná. Ano, do domu byla zavedena elektřina a staré čerpadlo na vodu zjevně fungovalo, ale skutečně se zde nevyskytovalo nic ani vzdáleně podobného elektronickému připojení, z čehož obě její dcery doslova šilely. Mohly sice používat iPhony a iPad díky kolísajícímu Wi-Fi signálu, ten však fungoval jen v některých částech domu. Dokud místní kabelová společnost nezapojí internet, pevnou telefonní linku a nesmírně postrádanou televizi, jsou samozřejmě „v pekle“ – jak Jade se svou příslovečnou výmluvností charakterizovala současný vývoj svého života.

„Žádné bezdrátové připojení? A ani kabelové? Děláš si srandu?“ vyhrkla Jade, když si uvědomila, že do starého domu přes dráty proudí pouze elektřina a nic víc. „Očekáváš snad, že budu žít v tomhle mauzoleu a chodit do pito-

LISA JACKSON

mé církevní školy, a to všechno bez internetu? Vzpamatuj se, mami!“ Hleděla na matku velkýma, oříškově hnědýma očima plnýma výčitek. „To je šílenství.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!